

tør tro, at vi fra alle Sider ønske, det skal virke, vil Tiden være inde til at fortsætte Bestræbelserne for at faa det med, der endnu ikke her er opnaaet, og som vi da ville have den fulde Frihed til at kæmpe for at opnaa en anden Gang.

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig noget ved Siden af denne Sag, men da det blev fremsat uden Indvending fra den højtærede Formands Side, tør jeg vel ogsaa svare derpaa. Det var det Spørgsmaal, hvorfor jeg havde tilbagekaldt Cirkulæret af 19. August 1902. Det ærede Medlem saa deri et Tilbage-skrift. Ja, det maa for det første forudsætte, at det ærede Medlem altid betragter det som et Fremskridt at formilde, nedsætte eller borttage en idømt Straf. Jeg er nu ikke en Gang enig med det ærede Medlem deri, men det skal jeg ikke komme videre ind paa. Naar jeg har ophævet denne Skrivelse, er det, fordi den rummede Vilkaarlighed, og jeg ønsker saa lidt som muligt at være med dertil. Mit Embede bestaar jo for en stor Del i at bevilge eller benaade paa Trods af Lovens Regler og Dommernes Afgørelser, saa jeg kan ikke ganske fritage mig selv for at maatte anvende et frit Skøn, der imod min bedste Villie kan komme til at stille sig som Vilkaarlighed. Men jeg ønsker dog i det Omfang, hvori jeg kan det, at virke imod, at man skal betragte Justitsministeriet som et Sted, hvor Vilkaarlighed øves. Det nævnte Cirkulære gik i Hovedtrækkene ud paa, at naar nogen første Gang var idømt Forbedringshusarbejde, og dette ikke oversteg to Aar, skulde Dommen, endogsaa inden den blev forkyndt for den paagældende, indsendes til Justitsministeriet, for at dette da kunde nedsætte — kun det var der Tale om — Straffen under Forbedringshus, altsaa til en eller anden lavere Strafart. Erfaringen har vist, at denne Myndighed kun i meget ringe Omfang er bleven benyttet; i alt Fald er det min Erfaring i det Par Maaneder, jeg har haft med Sagerne at gøre, at det var en uforholdsmæssig Ulejlighed, man foraarsagede Underdommerne og Amtmændene, gennem hvilke Dommene indsendtes til Justitsministeriet, i disse Sager, da det dog i de allerfleste Tilfælde endte med, at man sendte dem tilbage til videre Foranstaltning uden at gøre noget ved dem. Og saa havde Medaillen ogsaa en Bagside — Forsiden var den, at der var en Chance for, at man, allerede paa dette Tidspunkt, vilde nedsætte eller formilde Straffen for den paagældende —,

men den havde næsten altid den Bagside, at han maatte sidde i Arresten og vente paa at faa denne Afgørelse. Hvor det drejer sig om Forbedringshusarbejde, vil det ærede Medlem forstaa, at den dømte som oftest er Arrestant, og Følgen vil altsaa være, at Arresten maa forlænges de Dage — selv om det gaar hurtigt, varer det dog altid nogle Dage, inden Sagen kan blive sendt tilbage til Underdommeren, og da den dømte ikke faar disse Dage godtgjort ved Straffen, bliver Følgen altsaa en forlænget Lidelse. Naar det ærede Medlem opfattede Ophævelsen af dette Cirkulære saaledes, at jeg nu tilbagegav Benaadningsretten til, paa ny lagde den i Hænderne paa de underordnede Embedsmænd, er det en Misforstaaelse. Den Myndighed, jeg har ophævet, har aldrig været til Stede, før den blev indført i 1902, det var noget ganske nyt, man ikke havde set før. Benaadningsretten har derimod staaet og staar fremdeles uafhængig af dette Cirkulæres Udstedelse og Ophævelse. Medens dette Cirkulære gjaldt, var det jo saaledes, at Justitsministeren maaske i Dag tilbagesendte en Underretsdom, han havde modtaget, med Bemærkning om, at han ikke fandt Anledning til nu at gøre nogen Forandring i den idømte Straf af saa og saa mange Maaneders Forbedringshus, og saa fik han maaske et Par Dage efter til Behandling en Ansøgning om Benaadning fra den paagældende, indkommen gennem de sædvanlige Embedsmænd med de sædvanlige Erklæringer o. s. v. Dette sidste er ikke forandret, fordi det første er ophævet. Og nu faar den dømte oven i Købet den Fordel, at han saa meget tidligere kan faa Lejlighed til at fremkomme med sin Ansøgning om Benaadning. Dette kan han jo ikke gøre, før han ved, hvad han er dømt til, og det vidste han, saa længe Cirkulæret af 1902 gjaldt, ikke, før Justitsministeren havde tilbagesendt Sagen til Underdommeren, thi først da blev Dommen forkyndt for ham. Nu bliver den saa meget tidligere forkyndt, og saa kan han indgive Ansøgning om Benaadning. Med Hensyn til Justitsministeriets eller de underordnede Embedsmænds Myndighed i Henseende til Benaadning er der altsaa ikke sket nogen Forandring. Det, der er sket, er i Virkeligheden kun en Ophævelse af en ganske ekstraordinær Foranstaltning, som i de forløbne Aar var bleven brugt, i mange Tilfælde maaske godt, men ogsaa i mange Tilfælde saaledes, at det gav Indtryk af justitsministeriel Vilkaarlighed, men i hvert Fald